

Gyászjelentés

Szakony István okl. olajmérnök, 2016-ban, életének 78-ik évében Budapesten elhunyt.

Csömöz Ferenc okl. kohómérnök, tiszteleti tag 2017. január 26-án, életének 77. évében Székesfehérváron elhunyt.

Dr. Martos Ferencné dr. okl. gépészmérnök, közgazdász 2017. január 27-én, 95 éves korában Budapesten elhunyt.

Forintos Péter Pál bányatechnikus, informatikus 2017. február 6-án, életének 74. évében Budapesten elhunyt.

Dr. Sziklavári János okl. kohómérnök tiszteleti tag 2017. február 12-én, életének 96. évében Budapesten elhunyt

Dr. Szőke László okl. kohómérnök, tiszteleti tag 2017. február 12-én, életének 96. évében Budapesten elhunyt.

Román Árpád okl. bányamérnök 2017. február 13-án, életének 65. évében Egerben elhunyt.

Madarasi András okl. geofizikus mérnök 2017. február 23-án életének 66. évében elhunyt.

Végvári Károly okl. bányamérnök 2017. február 24-én, életének 91-ik évében Miskolcon elhunyt.

Simon Kálmánné közgazdász 2017. február 28-án, életének 96. évében Budapesten elhunyt.

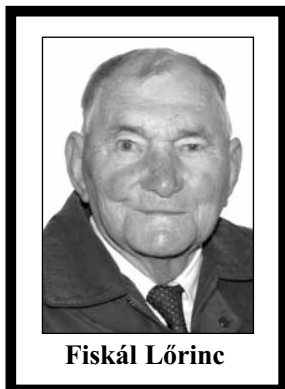
Beregi Gábor bányagazdasági üzemmérnök 2017. március 12-én, életének 80. évében Tatabányán elhunyt.

Ferenczy László okl. geofizikus mérnök 2017. március 29-én életének 72. évében elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Fiskál Lőrinc (1930-2017)

A tatabányai bányásztszakszervelet szomorúan értesült, hogy *Fiskál Lőrinc* okl. bányagépészmérnök 2017. február 12-én meghalt.

1930. szeptember 15-én született egy nyolcgyermekes család legkisebb gyermeként a Veszprém megyei Eplénypusztán. Itt végezte általános iskolai tanulmányait. 1950-ben Pécsen érettségizett. 1950-től a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatója volt, ahol 1954-ben bányagépészmérnök oklevelet szerzett.

Mint fizikai munkás dolgozott az Ércbányászati Feltáró Vállalat Eplényi Mangánérc-bányájában. Ekkor kötelezte el magát a bányászattal, látva annak minden nehézségét és szépségét. Az egyetemi évek alatt a Duclos Bányagépgyárban végezte nyári gyakorlatait.

Az egyetem elvégzése után Budapesten a *Bányászati Tervező Intézetben* dolgozott 1957-ig. Ezt követően a *Tatabányai Szénbányák Tervező Irodájához* került, mint tervező mérnök.

1968-82 között az Iroda gépész csoportjának vezetője, 1982-84 között irodavezető főmérnök-helyettes, 1984-89-ig, nyugdíjazásáig, a Tervező Iroda vezetője.

Elsősorban a tatabányai aknaüzemek nyitásával, üzemeltetésével kapcsolatos gépészeti tervezésekkel foglalkozott. Iszapvíztelenítő művek tervezését, széniszap erőműi felhasználásának előkészítését, szennyvíztisztítók gépészeti berendezéseinek tervezését végezte. Torrelavegába (Spanyolország) ólom-cinkiszap ülepítés, flotálás és szűrés gépészeti megoldásait tervezte.

Fiskál Lőrinc munkáját a lelkiismeretesség, a körültekintés és a mérnöki pontosság jellemezte. Közvetlen munkatársai tisztelték emberségét, őszinteségét, segítőkészségét. Munkája során a Vállalat szinte valamennyi üzemével kapcsolatba került és az üzemi kollégákkal is baráti, jó viszonyt tudott kialakítani.

Munkásságát a *Bányászat Kiváló Dolgozója* kitüntetéssel ismerték el 1964-ben és 1969-ben. *Kiváló Munkáért Érdemérem* vehetett át 1979-ben. A *Bányász Szolgálati Érdemérem* ezüst és arany fokozatának tulajdonosa (1983, 1984, 1988).

Az OMBKE-nek 1952-től haláláig tagja volt. A *Sóltz Vilmos-emlékéremet* 1992-ben, 2002-ben és 2012-ben vehette át a 40, 50 illetve 60 éves tagság elismeréseként.

A Tatabányai Városi Tanács Építési és Közlekedési Csoportjánál tevékenykedett társadalmi munkában. Az Ő szorgalmazására épült meg a Tatabánya-Kertvárosból kivezető második útcsatlakozás. A városfejlesztés érdekében végzett munkáját 1972-ben Oklevéllel, 1990-ben *Pro Urbe kitüntetéssel* ismerték el.

Nyugdíjas éveiben sokat kirándult, kertészkedett. Nagy örömet jelentett életében unokái megszületése, növekedése. Rendszeres hallgatója volt a Liszt Ferenc Zeneakadémia előadásainak, nyilvános próbáinak.

Fiskál Lőrinc búcsúztatása 2017. február 25-én volt Tatabányán a Kertvárosi Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban. A gyászmisét *Gedő Attila* erdélyi plébános celebrálta, aki elénekelt az eredeti (az általunk ismertnél korábbi) bányászhimnuszt. A gyászmisét követően a család, a barátok és a tatabányai bányász kollégák nagyszámú képviselője kísérelte utolsó földi útjára. Fiskál Lőrinc hamvait a templom altemplomában helyezték végső nyughelyére, ahol emlékeztünk és mondtunk Neki utolsó Jó szerencsét!

Stuber Györgyné

Végyári Károly 1926–2017

Végyári Károly okl. bányamérnök 2017. február 24-én hunyt el Miskolcon. 1926. július 29-én Újdombóváron született. Kisdorogon, ill. Váralján már igen fiatal korától megismerkedett a közigazgatás, majd az üzemi irányítás sokféle rejtelmével, pénzügyi és emberi feltételeivel, körülményeivel.

Egy kőbányaüzemből jelentkezett 1946-ban a Péch Antal Bánya-, Kohó- és Mélyfűróipari Középiskolába. Az első évet önerejéből küzdötte végig, majd az iskolaigazgató *dr. Maress Zoltán* segítségével az ajkai szénbányák ösztöndíjasa lett. Tanulmányait 1950-ben fejezte be Tatabányán, ezután az Ajkai Szénbányáknál folytatta munkáját.

Már a középiskolában részt vállalt Markovich Pál könyve, a Föld- és Bányamérés számítási példái kidolgozásában, a matematika továbbra is kedvelt tudománya maradt, és tovább kívánt tanulni. Üzemében nem támogatták továbbtanulását, de a rádió nyilvánossága megnyitotta az utat az egyetem felé. Az egyetemi élet alaposan lefoglalta, a nyári gyakorlatokat az ajkai üzemekben töltötte. Diplomáját 1957-ben kapta meg Sopronban. Tanulmányi munkája és szorgalma elismeréseképpen meghívást kapott a *Bánya- és Földmérnöki Kar* dékáni hivatalának vezetésére. Rövid gondolkodás után elvállalta és az igazgatási munka mellett tanársegédként oktatott. A miskolci átköltözés – berendezkedés, az új körülményekbe illeszkedés – átmeneti nehézségeit leküzdve tovább folytatta hivatalvezetői teendőit, és mint oktató már adjunktusként léphetett a hallgatók elé. 1960-ban véglegesen a Bányaműveléstani Tanszékre került. Az elmélet és gyakorlat összefüggéseit közvetlenebbül kezelhette, sorra jelentek meg tanulmányai, közte a Csinakál-pajzzsal összefüggő elemzések. Az egyetemi oktatómunka mellett a tudományos tevékenység sokféle területére kapcsolódott be.

A miskolci *Mikoviny Sámuel Bányaiipari Technikum* élére 1964-ben kapott meghívást. Szerencsés választás volt, az egyetemi elmélet, a vállalati gyakorlat és az oktatómunkában eltöltött évek kamatozódtak a technikum vezetésében. Az iskola megújításának több lépcsőjét alapozta meg, közte egy új technikai-komplexumot, ami nem valósulhatott meg. De az iskola lakályosabbá tételével, a felszereltség bővítésével, a gyakorlati feltételek sokoldalú biztosításával emelte az oktatás, nevelés színvonalát. Az intézményt 1969-ig, a technikus képzés megszűnéséig vezette.

A technikum megszűnését követően a *Borsodi Szénbányákhoz* kérte áthelyezését, ahol nyugdíjba vonulásáig dolgozott, többek között a Szénbányák és a kutatóintézetek ill. az egyetem közötti fejlesztési együttműködések koordinálásával foglalkozott.

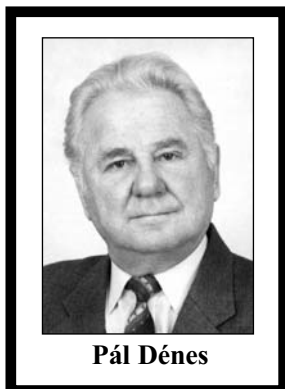
1964-től az OMBKE tagja, számos elismerés megérdemelt birtokosa.

Temetése 2017. március 7-én volt Miskolcon evangélikus szertartás szerint.

A magyarországi bányászati középiskolák története 1949-1996 (Krisztián Béla, Németh Géza) alapján.

Pál Dénes 1935–2017

Pál Dénes okl. bányamérnök hosszan tartó súlyos betegség után családi körben hunyt el 2017. március 3-án. 1935. március 9-én Csolnokon született, szegény bányász család gyermekeként. A három fiút nevelő szülők óriási erőfeszítésébe került a gyerekek taníttatása.

Általános iskolába Csolnokon járt, majd a középiskolát az Esztergomi Tanítóképzőben végezte el. A bányász környezet a család életében meghatározó szerepet töltött be, így nem véletlen, hogy a pályaválasztását módosította, s a középiskola befejezése után felvételt nyert a Soproni Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. 1959-ben szerzett diplomát.

Szakmai munkáját egész életében a *Dorogi Szénbányánál* végezte. Dolgozott II-es VI-os XII-es és XIX-es aknákon különböző beosztásokban. Az itt eltelt idő alatt gyakorlatban megismerte a szakma minden fortélyát, a dorogi szénmedence minden jellemzőjét.

Üzemi munkájának elismeréseként először a vállalati központ Beruházási Osztályára került, ahol osztályvezető lett. Aktívan részt vett a Lencsehegy II beruházás előkészítésében, majd a végső program elfogadtatásában. Később a Tervgazdasági Osztály vezetőjeként dolgozott, innen vonult nyugállományba. Szakmailag képzett, nagy tudású, a bányászat iránt őszintén elkötelezett volt. Tudását, képzettségét beosztottjai és felettesei is elismerték. A Vállalat vezetősége szinte minden döntéselőkészítő munkába bevonta és kikérték véleményét. Szakmáját szerető, jó vezető volt.

1960. február 20-án házasságot kötött. Két leányuk született. Öt unokája is gyászolja. 1994-ben a sárisápi bányász környezetből családi indíttatás miatt Esztergomba költöztek. Nyugdíjasként kissé visszavonult, szabadidejében kertészkedett és borászkodott. Nagyon büszke volt unokáira, sok időt töltöttek együtt, szívesen foglalkozott velük.

Az OMBKE dorogi csoportjának évekig elnökségi tagja, a Bányászati Lapok szerkesztőbizottságának több cikluson át lapfelelőse. 1990-ig a TIT elnökségi tagja. Számos szakcikke jelent meg szaklapokban. Fényképekkel és szakmai kiegészítésekkel látta el Kmety István „Szénbányászat Dorogon” című munkáját, segítve ezzel megjelenését.

Jelentősebb publikációi: 200 éves a bányászkodás a dorogi szénmedencében (1981), A magyar bányászat évezredes története, Dorog-Esztergom vidék szénbányászata c. fejezet.

Kitüntetései: *Kiváló Ifjú Mérnök* (kétszer), *Kiváló Újító aranykoszorús jelvény*; *Szolgálati Érdemérem*; *Kiváló Munkáért érdemérem*; *Sóltz Vilmos-emlékérem* (40 és 50 éves OMBKE tagságért).

Temetése 2017. március 10-én volt Esztergomban, a Szentgyörgymezei temetőben katolikus szertartás szerint. Szemerkelő esőben koporsójánál bányász kollégák álltak díszőrséget. Szerettei: felesége, két lánya és családja, rokonok és egykori kollégák, barátok, ismerősök búcsúztak tőle. Koporsóját a Bányászhimnusz hangjai mellett helyezték végső nyughelyére, majd unokája szívszorító trombita szólója búcsúztatta a földi élettől.

Nyugodj békében, kívánunk utolsó Jó szerencsét!

Sziklai Ede

Katona Zsigmond (1937–2017)

Fájó szívvel vettük tudomásul, hogy *Katona Zsigmond* aranyokleveles bányageológus-mérnök, külfejtési szakmérnök életének 80. évében, 2017. február 21-én Gyöngyösön elhunyt.

1937. november 22-én született Nyíregyházán. 1952-1956 között a *Szabó József* Geológiai Technikumban tanult, ahol jó eredménnyel érettségizett és szerzett technikus oklevelet. 1956-tól a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán tanult és szerzett bányageológus-mérnöki oklevelet 1961-ben.

Az oklevél megszerzése után a *Külszíni Szénbánya Vállalatnál* helyezkedett el, ahol termelésirányítási és bányamérési feladatokat végzett a vállalat különböző üzemeiben: Mizserfán, Szépvízéren, Bódvarákón, Pécs-Vasason.

A Külszíni Szénbányászati Vállalat és a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt összevonásával megalakult a *Mátraaljai Szénbányák*. Az új vállalat földtani osztályán dolgozott 1969-ig. Közben a Nehézipari Műszaki

Katona Zsigmond

Egyetem Bányamérnöki Karán külfejtési szakmérnöki oklevelet szerzett. 1969-től a vállalat visontai bányauzemében dolgozott, jelen volt a nagygépes külszíni lignitbányászat kialakításánál, különös tekintettel a széntermelésre és a meddőjövésztésre. Elsősorban termelésirányítói feladatokat látott el, folyamatos üzemi munkarendben műszakharmadot irányító fődiszpécseri, szakvezető-főmérnöki beosztásokban. Az 1980-as évek végén bányaművelési osztályvezető, később termelési osztályvezető volt.

1993-ban bekövetkezett a Mátraaljai Szénbányák és a *Mátraai Erőmű Rt.* összevonása, az új szervezetben a visontai bánya üzemfelügyeleti irodáját vezette. A külfejtésen meddőletakarítást végző alvállalkozók felelős műszaki vezető helyettesi teendőit is ellátta 1995 szeptemberében történt nyugdíjazásáig.

1985-től a szilárd ásványi nyersanyagok földtani szakértőjeként dolgozott a környék homok- és kavicsbányáinak kutatásában, a kutatások kiértékelésében.

Nyugdíjasként a Mátraai Erőmű Rt. visontai és bükkábrányi bányauzemeiben a meddőletakarításban és széntermelésben részt vevő alvállalkozók felelős műszaki vezető helyettese volt 2007-ig. Legtovább a Tarnóca Kőbánya Kft. kishánai bányájában volt felelős műszaki vezető.

Az OMBKE-nek 1981 óta volt tagja.

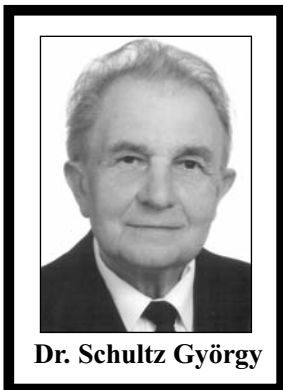
Hamvasztás utáni búcsúztatójára a gyöngyösi református templomban került sor 2017. március 4-én. Katona Zsigmondot, mint a gyülekezet gondnokát, alapítványi elnököt búcsúztatták a gyülekezet részéről *Kéri Tamás* és *Kenyeressy Károly* lelkipásztorok, kiemelve azt a sokéves egyházi tevékenységet, amit önzetlenül és teljes odaadással végzett. E sorok írója az urnánál bányászgyejenruhában díszörséget álló nyugdíjas bányász barátok nevében emlékezett meg a családját segítő férjről, édesapáról, nagyapáról, az évtizedek alatt kollektíven megélt munkahelyi tevékenységéről, a terített asztal mellett megélt főzési és pincemesteri remekléseiről, a közéletben vállalt társasági és énekkari jelenlétéről, a fiatalabb munkatársakat segítő munkájáról. *Dr. Molnár Pál* visszaemlékezése az egykori tankörtársak egyetemi közös élményeiből indított, a családalapítás utáni viszonzott baráti kapcsolatokon át mindazon ismétlődő együttlétekről szólt, amelyeket egymás segítése jellemzett. A templomi búcsúztatás emelkedett hangulatát az Ádám Jenő Énekkar, a Tahi Énekkari Konferencia Baráti Kör és a Come Prima Énekegyüttes szereplése tette ünnepélyesebbé.

Katona Zsigmond aranyokleveles bányageológus-mérnök hamvai népes rokonsága jelenlétében a sárospataki református temető családi sírboltjában, ősei mellett találtak végső nyughelyükre.

Hamza Jenő

Dr. Schultz György (1931–2017)

2017. március 4-én életének 86. évében elhunyt *dr. Schultz György* gyémántokleveles bányagépészmérnök, a műszaki tudomány kandidátusa, nyugalmazott egyetemi docens.

Dr. Schultz György

Schultz György 1931. március 26-án született Sátoraljaújhelyen. Az általános iskolát Karcsán, a középiskolát Sátoraljaújhelyen a Piarista Gimnáziumban végezte.

A Nehézipari Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Kar bányagépészeti szakán Miskolcon megkezdett egyetemi tanulmányait az akkori gyakorlatnak megfelelően a harmadév lezárását követően Sopronban, a Bányamérnöki Karon folytatta. 1956-ban Sopronban vette át bányagépészmérnök oklevelét. Még abban az évben az *Érc- és Szénelőkészítési Tanszék*re került, ahol előbb gyakornok, majd tanársegéd lett. A Bányamérnöki Kar Sopronból történő elköltözésével, 1959-ben kerül át Miskolcra, ahol 1962-től egyetemi adjunktus, 1976–1996 között egyetemi docensként dolgozott az Ásványelőkészítési Tanszéken (később Előkészítéstechnikai Tanszék). 1996-ban történt nyugdíjazását követően, még közel egy évtizeden át aktívan részt vett a tanszék életében, oktatási és kutatási munkájában.

1967-ben műszaki doktori oklevelet szerzett, majd 1975-ben a többalkotós keverékek szedimentációs szemcseméret-elemzésére általa kidolgozott és elméletileg megalapozott, a gyakorlatban is alkalmazott eljárás tudományos igényű és értékű összefoglalásával a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot is megszerzett.

Oktatói-kutatói pályafutása során mindig nagy gondot fordított az önképzésre, a szakmai tudományos fejlődésére. Idegen nyelv ismerete, a tudomány iránti folyamatos érdeklődése inspirálta arra, hogy mindig naprakész

legyen a szakirodalomban, az új műszaki megoldásokban. De nem csak a szakma és a tudomány érdekelte, szerette a kultúrát, a művészeteket, a zenét, az irodalmat, a képzőművészet alkotásait egyaránt.

Kezdetben beosztott, később vezető oktatóként 40 éven át lelkiismeretesen, a rá jellemző alaposággal végazt, szervezte, részben irányította az ásványelőkészítés tudományterület tantárgyainak oktatását. Évtizedeken keresztül oktatta az áprítás és osztályozás tantárgyat a vegyipari gépészmérnök és a szilikátipari gépészmérnök hallgatóknak. A bányagépészmérnökök generációi hallgatták tőle az ásványelőkészítés és az ásványelőkészítési gépek tantárgyakat. Az 1992-ben indult új előkészítéstechnika mérnöki szak oktatási programjának kialakításában és megvalósításában is feladatokat vállalt.

Számos egyetemi és mérnök-továbbképzési jegyzet szerzője, társszerzője volt. Magas szintű felkészültségét, tudását, oktató-kutató tevékenységét a szakmai és tudományos közélet ismerte és elismerte. Szűkebb szakmai területén hazai és nemzetközi konferenciákon és mérnök-továbbképző rendezvények keretében rendszeresen tartott magyar és idegen nyelven előadásokat, részben a szakterülete fejlesztési, fejlődési eredményeiről és saját legújabb kutatási munkáiról.

A szakmai, tudományos közéletben az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületben és a Szilikátipari Egyesületben is feladatokat vállalt. Munkáját, hűségét az OMBKE a *Sóltz Vilmos-émlékérem* 40 és 50 éves fokozataival honorálta. A Magyar Tudományos Akadémia Miskolci Területi Bizottsága megalakulását követően 14 éven át volt a Bányászati Szakbizottság titkára.

Szakmai, tudományos munkáját több kitüntetéssel ismerték el. Megkapta a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* ezüst, arany és gyémánt fokozatait, a *Kiváló Munkáért*, valamint a *Magyar Felsőoktatásért* járó elismeréseket. Lelkiismeretes oktató-kutató munkáját a Miskolci Egyetem Gépészmérnöki és Informatikai Kara, valamint a Műszaki Földtudományi Kar Tanácsa is a *Pro Facultate Rerum Metallicarum* emlékérem adományozásával ismerte el. 2006-ban aranyoklevelet, 2016 pedig gyémántoklevelet vehetett át az Alma Matertől.

Tehetséges, szorgalmas, szerény emberként, a becsületesen végzett tisztességes munka, az oktatás, a tudomány és a szakma iránti alázat jellemezte egész életét és munkásságát. Széles látókörű, művelt, barátságos és segítőkész ember volt.

Dr. Schultz György kollégát 2017. március 10-én a római katolikus egyház szertatása szerint búcsúztattuk Miskolcon a Mindszenti temetőben. Ravatalánál a gyászoló család mellett nagy számban voltak jelen korábbi kari kollégái, tanszéki munkatársai, a társkarok oktatói, egykori tanítványai, ismerősei, barátai és tisztelői.

A ravatalnál egykori munkahelye, korábbi munkatársai nevében *dr. Böhm József* címzetes egyetemi tanár, a Műszaki Földtudományi Kar korábbi dékánja, az intézet volt igazgatója búcsúzott kollégájától, munkatársától. Búcsúztatásában méltatta az elhunyt oktató, szakmai-tudományos munkáját és eredményeit, majd beszédét a következő szavakkal fejezte be: „Tisztelt Schultz Tanár Úr hiányozni fogsz! Hiányozni fog szakmai felkészültséged, tudásod, segítőkészséged. Hiányozni fog a vidámságod, a mosolyod, a néha kissé fanyar humorod, hiányozni fog az egész lényed, szellemed.”

Isten veled tisztelt kollégánk, barátunk, nyugodj békében!

BJ

Horváth Csaba Géza (1952–2017)

Ismét búcsúznunk kellett a szakmában szinte mindenki által ismert és tisztelt kollégától, baráttól. *Horváth Csaba* 2017. március 4-én végleg eltávozott körünkből.

1952. július 9-én született Pápán. A Miskolci Egyetemen szerzett bányamérnöki oklevelet 1975-ben. Nagyon jó tanuló volt, racionális gondolkodás, a tudás megbecsülése és tisztelete jellemezte.

Pályafutását 1975 nyarán kezdte fűrómérnöként Lovászipan az *OKGT DKFÜ* részlegénél, ahol rögtön bekapcsolódott a széndioxidos művelés kűtmunkálataiba, majd 1978-tól már kűtjavítási részlegvezetőként dolgozott a KfV-nél. 1980 tavaszán áthelyezték a Kiskunsági Üzembe, ahol 1984-től fűrasi üzemegységvezetőként tevékenykedett. 1990 nyarán visszatért Zalába a KfV egyik jogutódjaként megalakuló *ROTARY Fűrasi Kft.*-hez, ahol olajvállalkozási osztályvezetőként dolgozott. 1997-ben a vállalat szíriai és tunéziai fűrasi munkálatainál volt projektvezető. 1998-tól a Beszerzési Osztályt vezette.

2005 nyarán visszatért alapszakmájához és szervizmérnöként ismét a fűrőbe- rendezéseket felügyelte, irányította. 2014-től a cementezési és rétegserkentési szer- vizek albániai projektjének vezetői pozícióját látta el nyugdíjazásáig, 2014 december végéig.

Nyugdíjazásáig egy vállalatnál, illetve annak jogutódjainál végezte feladatait. Tette mindezt akkor, amikor körülötte, körülöttünk minden változott. A változó körülményeknek, a szakmai kihívásoknak mindig meg tudott felelni, mert megvolt benne a megújulás, az alkalmazkodás képessége. Munkája mellett szakmai tudását folyamatosan fejlesztette különböző tanfolyamok elvégzésével. Angol középfokú nyelvvizsgáját már pályafutása elején megszerezte, de nyugdíjba vonulása előtt pár évvel még volt energiája a horvát középfokú nyelvvizsgát is letenni.

Pályafutása során sokat segítette a Miskolci Egyetem munkáját diplomamunkák szakmai konzulenseként és bírálóként is. Szakmai elhivatottságáért 1981-ben *Kiváló Bányász*, 1988-ban *Kiváló Munkáért*, 1992-ben *Rotary Díj* kitüntetésben részesült. Munkája során a *Bányász Szolgálati Oklevél* bronz (1990), ezüst (2000), arany (2005) és gyémánt (2010) fokozatát is kiérdemelte.

Egyik nagy emberi értéke a hűség volt, ami családi életét és a szakmához való viszonyát is mélyen áthatotta, végigkísérte. Családjá mellett kedvenc időtöltése a vadászat és horgászat volt. Kalandjait, élményeit mindig szívesen, nagy lelkesedéssel, áhítattal mesélte nekünk. Mindig megőrizte örök optimizmusát, nyitottságát, lelkesedni tudását, amivel környezetére, kollégáira is tudott hatni, mindenkit képes volt motiválni. Pozitív beállítottsága, önbizalmat erősítő kisugárzása segítette fiatalabb és idősebb kollégáit is. De igazi bányász is volt, és ebben a megállapításban minden benne van! Szerette és tisztelte a selmeci örökséget, azokat az évszázados hagyományokat, melyek, mint a kovász tartják össze a bányászok közösségét. Mindig aktív résztvevője volt a szakma jelesebb ünnepeinek, szakestélyeinknek.

2017. március 17-én vettünk tőle végső búcsút a Gödöllői Városi Temetőben. Elment azon az úton, amit csak egyedül, magányosan tud megjárni az ember, itt hagyva bennünket a gyász nehéz terhével. Tudjuk, hogy a búcsú örök és megmásíthatatlan, ugyanakkor hisszük, hogy sokszor fogunk még emlékezni Rá, fogjuk még emlékére köszönteni teli poharunkat és a régi bányásznóta szerint: „Ha majd a sir elnyel, / Hűséges vérségünkkel / Fejfádra írjuk fel: / Bár elvitt a halál / Szívünk mégis Rád talál!”

A temetést követően a Szent István Egyetem rektori dísztermében gyászszakestélyen vettek végső búcsút elhunyt firmatársuktól a közelebbi kollégák, barátok, volt tankörtársak.

Emlékét megőrizve mondunk Neki utolsó Jó szerencsét!

Magyar Gábor

Külföldi hírek

Fogadás a szlovák államfőnél

Andrej Kriska, Szlovákia köztársasági elnöke 2017. január 12-én Pozsonyban, a Grassalkovich-kastélyban lévő rezidenciáján fogadta a szlovák bányászati egyesületek, valamint a V4 országok bányászati egyesületeinek vezetőit.

A fogadáson a megjelentek nevében *Eric Sombathy*, a szlovák bányász hagyományörző egyesületek elnöke tájékoztatta a köztársasági elnököt a V4 országok bányászati hagyományörző tevékenységéről és átadta a V4 országok, valamint Ausztria és Szlovénia bányászati egyesületei által Selmecbányán aláírt közös memorandumot a közép-európai bányászati emlékek megőrzéséről, a hagyományok ápolásáról és a nyersanyag előfordulások kitermelésének szükségességéről.

A fogadáson az OMBKE részéről *dr. Nagy Lajos* elnök és *dr. Gagyi Pálffy András* ügyvezető vett részt és *Andrej Kriskának* átadtak egy Szent Borbála-szobrot, valamint az OMBKE emblémájával ellátott bányász emlékkorsót, megemlítve, hogy az OMBKE Selmecbányán alakult meg 125 évvel ezelőtt.

A fogadást megelőző este a borászatáról híres és bányászati hagyományokkal (arany és antimonit) rendelkező Bazinban (szlovákul Pezinka) a helyi bányászati egyesület vezetői a bányászati múzeumban találkoztak a külföldi delegációk vezetőivel.

GPA

MOL Norvégia

A Norvég Szénhidrogén- és Energiaügyi Minisztérium kihirdette az APA (Award in Pre-Defined Areas) engedélyezési kör eredményét, amelynek keretében a MOL Norvégia négy licencre tett szert a norvég kontinentális talapzaton. A licenct a Statoil társasággal és a vezető norvég nemzeti olaj- és gázipari vállalattal, a Petoro AS céggel közösen működtetik partneri konstrukcióban. A MOL az Ithaca Petroleum Norge megvásárlása óta, 2015-től van jelen Norvégiában. A MOL Norvégia jelenleg 21 licenccel rendelkezik, 8 bloknál lát el operátori feladatokat. A kockázattal nem súlyozott prospektív földtani vagyon értéke meghaladja a nettó 750 millió hordó olajjegyértéket.

MOL Panoráma, 2017. február

id. Ősz Árpád